

SHOW

als tegenhanger van

VERDRIET

„Wat weten mensen nu werkelijk van me?” vraagt de geboren Engelsman zich af. Knikt: „Ja, dat ik meedeed aan *Ja Zuster, Nee Zuster, TiTaTovenaar* en *De Soundmixshow*. Maar wie de persoon achter de choreograaf is en waarom ik bijna vijftig jaar geleden naar Nederland ging, daarover weet haast niemand iets. Omdat ik aan mijn vader, die aan de ziekte van Alzheimer lijdt, zie hoe je kunt veranderen van een energiek, vrolijk en sportief mens man in iemand die het huis niet meer uitkomt, voel ik de drang mijn verhaal te doen. Dus heb ik het vertaald in de voorstelling *Thanks for the memories*.”

„Toen ik 65 werd, merkte ik dat ik aan de kant werd geschoven” vervolgt Barrie. „Of mensen dat nu doen omdat ze je werkelijk te oud vinden en daardoor niet capabel of dat het komt omdat niemand erbij stil staat dat leeftijd slechts een getal is en dat het niets zegt over je vermogens... Ik weet het niet. Wel weet ik dat ik het heel erg jammer vind dat het zo is gelopen.”

Barrie is in mei van dit jaar een halve eeuw in Nederland. Zijn ogen beginnen te glinsteren bij de herinnering aan hoe het allemaal begon. „Als puber keek ik thuis in Engeland altijd graag naar *Sunday Night At The London Palladium*. Een prachtige show met veel dans erin. Dat wilde ik ook. Ik trok de stoute schoenen aan en schreef een brief naar de choreograaf. Tot mijn grote verrassing schreef hij terug dat ik auditie mocht komen doen. Dát was echt een

„In Amsterdam beleefde ik achttien gelukkige jaren met Leen Jongewaard”

droom die in vervulling ging. Eenmaal in de studio raadden ze me aan nog even wat les te nemen en dan terug te komen. Dat deed ik en een half jaar later was ik er weer. De choreograaf was agent voor de Sleeswijk Revue en selecteerde mij, samen met wat anderen, voor Snip & Snap.”

Bijna achttien jaar jong verliet hij zijn ouderlijk huis om in Nederland te werken. „Het was een geweldige tijd. Ik leerde mijn eerste vriendje kennen en ontwikkelde me op het podium.” Het werk volgde elkaar in rap tempo op. „Afen toe ben ik nog wel eens terug

geweest in Engeland, maar ik ging altijd graag weer terug naar Amsterdam. Daar heb ik achttien gelukkige jaren met Leen Jongewaard geleefd.”

Sinds een half jaar helpt Barrie, die in 1994 afscheid moest nemen van Leen, zijn zieke vader waar hij kan. „Ik ben enig kind. Nu het bergafwaarts met hem gaat, heb ik veel voor hem geregeld zoals thuishulp, een nieuwe wasmachine... Als hij dat zelf moet doen, gebeurt het niet. Dat komt door de Alzheimer en omdat hij zich afvraagt of het op zijn leeftijd nog wel zin heeft om dingen te kopen. Om de twee à drie weken ga ik naar hem toe en probeer ik hem ervan te doordringen 'ja, het doet ertoe. Jij doet ertoe! Iedere dag dat je leeft, doet alles ertoe'.”

Bekent: „Na een paar weken bij mijn vader móet ik weer terug naar Amsterdam. Even ademen, bijtanken. En dan opgeladen weer terug. Want de tijd is gekomen dat ik hem

„Ik geef mijn vader terug wat hij mij gaf”

• Barrie woont in mei precies een halve eeuw in Nederland.

FOTO: MATTY VAN WIJNBERGEN

teruggeef wat hij mij gaf. Soms vraag ik me wel eens af wat er met de bungalow waarin hij woont moet gebeuren als hij er op een dag niet meer is... Of ik daar dan wil wonen. Het uitzicht is er prachtig. Het huis is omgeven door landerijen. En

toch weet ik het nog niet. Het is ook net alsof ik die gedachten niet eerder wil toelaten dan het moment waarop dat werkelijk nodig is.”

Zijn dagen vult Barrie in Nederland met zijn nieuwe theateruitdaging. „Ik heb pianist Koos Mark, regisseur Paul Fenens en tekstschrijver André Breedland in de arm genomen om mijn ideeën vorm te geven. Ik ben blij dat ik mezelf die 'opdracht' heb gegeven. Daardoor word ik gedwongen te kijken naar leuke dingen in mijn verleden én in mijn toekomst. Nu de dag dat mijn vader de kroon aan mij door gaat geven nadert, merk ik dat mijn hang naar blijheid groter wordt. Daarom voed ik mijn lichaam en geest met positiviteit. Dan houd je het veel langer vol.”

Vanessa Bontje